

SZÁLLÓ LEVELEK.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár:		Felelős szerkesztő: POLGÁR BÉLA.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Nyírad, Zalamegye.
6 óra	6 korona — fillér.		
3 óra	3 korona — fillér.	Ide intézendő a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemény.	
Egyes szám ára 40 fillér.			

SZERETET ISTÉNE.

— Karácsony. —

Szeretet istene, tehozzád száll lelkünk,
Születésed napján imát hozzád zengünk,
Napkeleti bölcsék lába nyomán járunk,
Éjszeli sötétben fényoszlopra várunk;
Után embererdőn tévelyeg utunk,
Majd állunk remegve, majd félve futunk
És járjuk a földet s már reménytelen:

Elpusztult szinéről kicsi Bethlehem.

Bethlehem városban hajdan az esett meg,
Emberszívü barmok Istent melengettek,
Gyalogszerrrel jöttek hozzá bölcs királyok,
Sereg se vigyázott menetközbe' rájuk,
S ami drágájuk volt, azt onnanhazul'
Lábaihoz rakták mind áldozatul
Annak, aki akkor földre született,
Ki vala a Béke és a Szeretet!

Bethlehem városnak ilyen világ mellett
Kerek föld szinéről pusztulnia kellett;
Kétezer év sem mult el azóta s máris
A világ központja nem Bethlehem — Páris:
A bethlehesdi téli rege lett,
Máscsk nem is járnak, csak a gyerekek.
Ok is csak odabenn dallnak meghalón,
Künn már verekednek a borraivalón.

Kétezer esztendő lezajlása mellett
Gyermek-emberiség férfiuvá fejlett,
Értelmei nőttek, érzelmei fogytak,
A pástorerevények mind régi halottak.
Csillagon kotorász, tervet tervre főz,
Paripája villám, szántó barma — gőz,
S ha, mit most kovácsol, a terv sikerül:
Cán a föld rögeről végkép elrepül!

S míg tüzes kohókban izzanak az elmék,
A szeretet már csak hült, vegytani termék,
Lesajtolt virága imádságos könyvnek,
Kegyelt emléknyma rég felszáradt könyvek.

De azt a terméket nem készíti gyár,
Templomba e könyvvel nincsen aki jár,
S a kinek szeméből hullott az a könyv:
Ugy eltávoztit, hogy tán vissza se jön!

Torlódnak az önzés jéghegyei egyre,
Csattognak, surlódnak és roppannak egybe,
Köröttük a tenger mély keble megdobbán,
Vonaglik viharzó idegrohamokban.
A hajósokon is erőt vesz a láz,
Mindenki tolong s csak magára vigyáz,
Testvér a testvérét löki vízbe le,
Ha azzal szilárdabb fent az ő helye.

És a szirtes parton a zürzavar láttán
Kaján kacagással ujjong fel a sátán,
Örület rémével frigyessül a gabszág,
Hogy a munka művét mind lerombolhassák.
Tűznyelvek borítják pirba az eget,
Istennházában is bomba jenyegét,
S nincs mód elkerülnöd, nézz bármerre szét,
Kövesült gonoszság rettentő kezét.

Oh jaj a világnak, ha reája törnek —
Bőszült csapatban ez emberfejü szörnyek,
Oh, jaj a világnak, ha mit szívek adnak, —
A melegforrások lassan kikapadnak:
Végítélet napja közeleg élénk,
Megcsapó szelét már mintha érzénénk,
Hideg borzongása meg-megjenyegét,
Hajh, kihül a föld, mert jogy a szeretet.

Szeretet istene! ki bajaink látod,
Szállj le a magasból, váltsd meg a világot,
Szanaszét a pokol gépei hevernek,
Behozza házunkba bethlehes gyermek,
És észre se vesszük, hogy mig mi talán
Csordapástoroknak andalgunk dalán:
A jászolka mellett, világítani bent —
Kénköves kanócnak kékes lángja leng!

Szávay Gyula.

KARÁCSONY.

A szeretet és békesség Istene szállt a földre, hogy szívünkbe öntvén a hit világát — egymás iránt jóindulatot tanúsítsunk, embertársaink gyarlóságai, fogyatékoságaival szemben pedig türelmes elnézéssel viseltessünk.

A betlehemi jászolban embertestet öltött Istenfia járt legelől a jó példával s ime! a hit tanítása szerint a haldokló második ezer esztendő alatt kevés ember akadt, aki e nemes példát követné.

Az emberek egymás iránt kevés szeretetet mutatnak; a létért való küzdelemben az önzés és haszonlesés irányítja tetteik rugóját s ha ez még mindkevés a cél elérésére, a szív legveszedelmesebb indulatját is felhasználják — a *gyűlöletet*.

Mert nem a szeretet e mai kornak jelszava!

Nem a béke nyújtja a pálmaágot önös vergődéseinkben izzadó homlokunkra.

Minden ember egy-egy világot képez, melyben jó és rossz érzések egymással harcra kelve arra sarkallnak, hogy ez az egy-egy világ a más bolygók fölé kerülve magnetikus erejével magához ragadja az atmoszférájába eső tárgyakat.

S ez a magnetikus venzerő leküzdhetetlen.

Egyedüli fegyver, melylyel halálos csapásokat lehetne hydrafejére mérni — a *morál*.

Ez is kialvóban van az emberek kebléből; ahol pedig még lüktetésbe hozza a szív erét — ott nagy hire van annak.

Bár tulajdonosa nem dicsekedik is vele, mégis-mégis csodálva-csodáljuk eme klasszikus óriásokat, mint az antikvilág kicsúcsosodó heroszait a profán filiszteusok fölött.

Jellemnagyságoknak, gavalléroknak, hirben álló tekintélyeknek tartjuk őket s vizsgáljuk csak közelebbről s érintkezzünk velük gyakorta, szívszorongva látjuk, hogy ezek se jobbabbak, szívszorongva látjuk, hogy ezek se jobbabbak a Deákné vásznánál, ezek is csak emberfiai.

Fájdalmas igazság, hogy a mai kor divatos betegségei között a bosszuállás, a megfélemlíteni akarás veszedelmesen gyors mozgásba hozza ütőerünket s nincs olyan orvos, aki ezt gyógyítani, a vér keringését rendes korlátok közé tudná szorítani.

Aki megkísérli, tán annak leginkább lüktet a pulzusa.

Összetett kézzel és a lemondás nyugalmaival nézzük egymást, míg egy forgószél nem kerekedik, amely alapjából megváltoztatja majdan társadalmunkat s abban bennünket.

Tán egy új Megváltó száll alá a földre? Vagy tán elvész a világ?

Nem!

El kell következni az időnek, midőn a mai rohdadt állapotok önmaguktól összeomlanak, a jó kiválik, a gonosz szétmállik s szomorú emléke elretentő például fog szolgálni a nemes eszmék szolgálatába szegődött utókornak.

Valjon ki éli ezt meg közülünk?

Ugy érzem, sejtelmem azt sugja, hogy bűneink Árarat hegyéről a szabadító özönvíz hullámverése nemsokára lesöpri a vastag iszaplerakodást és a betlehemi istállóból újból szétárad a szeretet megbékítő, a béke szeretetre serkentő üdve.

Akkor majd nem czivódunk egymással; akkor nem egymás megrontására törekszünk; akkor majd az Igazság hatalma győz az elmék felett; akkor a szeretet át melegíti kebleinket; akkor a békesség malasztja elsimitja homlokunk barázdáit s a hit és remény sugára megfogja világítani sötétben vezető utainkat, hogy kibontakozva tévelygéseinkből a jó és igaz ösvény begyepesedett göröngyein haladhassunk . . .

Béke és szeretet ünnepe, Szent Karácsony! lelkem melegével üdvözöllek!

POLGÁR BÉLA.

A dicső bor a teremtő.

(Főispáni látomány.)

**Chaosz volt itt ámde abból
Egy mindenség állott elő;
A boldogság mindensége . . .
S a dicső bor a teremtő.**

**„Legyen!” szavára a bornak
Fénylik pompás világosság:
Körös-körül rózsaszinben
Csillog-villog minden folyvást.**

**„Legyen!” szavára a bornak
Áll a jólét égi boltja
S lábunk alatt mozog a föld,
A szerencse át is folyja.**

**„Legyen!” szavára a bornak
El van a víz is választva;
Gondoskodott a teremtő,
Hogy azt innen messze hajtja.**

**„Legyen!” szavára a bornak
Nap, hold és sok csillag ragyog:
Öröm, áldás s üdv képében
Tündökölnek együtt azok.**

**„Legyen!” szavára a bornak
Felszállnak a kedvmadarak
És könyeink olyanok, mint
Az arany-, meg ezüst halak.**

**„Legyen!” szavára a bornak
Csuszó-mászó féreg hemzseg:
Bánataink és gondjaink
Azok s ott lent hencseregnak.**

**„Legyen!” szavára a bornak
Uj emberek s üdék lettünk.
Őszinteség s igazságban
Beszél ajkunk s érez lelkünk.**

**Nézz ránk, Zulu! mert mi vagyunk
A teremtés koronája:
Gyémántok és gyöngyök közt sincs,
Egyikünknek sincsen párja.**

**Chaosz volt itt, ámde abból
Egy mindenség állott elő:
Zulumegye mindensége . . .
S a grófi bor a — teremtő.**

Várossy Mihály.

Hölgyeink társaséletéről.

Tapolca, 1897. decz. 4.

Mióta a világ fennáll, mindig a nő volt az élet, a bölcsesség, a gyönyörűség, a boldogság, gonosz nyelvek szerint még a rossznak is kútforrása. Nem esodálom tehát, ha a Szálló Levelek karácsonyi kiadásában a szeretet ünnepén, a női társaséletről is akar valamit közölni, minthogy a szeretet (igaz ugyan a gyűlölet is) többnyire a nőtől ered és a legszemlelőbb nemzet egy közmondása azt tartja: cherchez la femme.

Ha nem esalódom, a társasélet vidéki városkákban többnyire egyforma, tehát fogalmat akarva nyújtani ezekről, megkísérlem a tapolcai női társaséletet vázolni. Dícséretükre legyen mondva, hogy az itteni hölgyek meglehetősen szerények, egy-kettő kivételével megelégszenek férjük udvarlásával és kötelességüket teljesítve, az ártatlan élvezeteknek is hódolnak. Igaz ugyan, hogy rosszakaratu emberek nem a hölgyek tulságos erényességének, hanem a fiatal emberek hiányának rójják ezt fel.

Csoportokra osztva, 5—6 család gyakori összejövetele képezi itt a privát társaséletet, mert nyilvános alkalom ritkán lévén, csak a farsangon tartó jótékonyezélu mulatságoknál találkozik a tapolcai társaság. Az utóbbinál ismét a megszokott ismerősökkel mulatnak, mert habár a férfiak közül némelyik a kaszinóban vagy kávéházban nem tesz kivételt és kor, vallás és rangkülömbőség nélkül egyformán mulat mindenkivel; a hölgyek szépen el vannak egymás mellett, — egymás nélkül. No, de elég áldozata is, ha hölgyeink, fejüket gyötörve a toillet kérdése felett, 2—3 bált végig keringőznek és unatkoznak, mindezt csupán a jótékonyezél iránti tekintetből. Ugyan veszedelmes konkurencziája a jótékony-egyleteknek a tüzoltó-egylet, mióta vigkedélyü, esimos parancsnoka van. (Hallja Vertán ur?! Szerk.)

Hiába rágalmazzák szomszédvárosaink Tapolcát Flausendorfnek, mivel hölgyeink izlésesen öltözködve, mindig esimosan jelennek meg, amellet, hogy lakásuk is szépen, esinnal van berendezve, — míg pedig ezt csupán az irigység diktálja, — mert asszonyaink az ipar és kereskedelem emelése végett forditanak több gondot viseletükre és otthonukra. Visszatérve a csoportokra, némelyike ezeknek ünnepnapok délutánján összejön és ellesve a férfiak rossz szokását, kártyának néhány óráig. Egy másik csoport jourokat tart, melyeknél a háziasszony tudományát csillogtatva, háttérbe akarja szorítani barátinőt az uzsona készítésével. Egy harmadik csoport a téli estéket együtt töltve, theáznak, ramsliznak és néha lumpolnak éjjel utánig is, ilyeneknél persze a férjura is résztvesznek. Van azonban még egy kis csoport, mely néha délutáni feketére jön össze. Ezeket nevezik kávénénikéknek, kik azonban igen élénk eszmeeserét folytatnak. Megbeszélnek a napi eseményeket, (de a világot sem pletykáznak) néha az irodalom, a fővárosi színházak és uram boesá olykor a politika is szóba jön. Este felé a hölgyek a korzónak esufolt fúteczai járdán végzik egészségi szempontból napi sétájukat és ritkán láthatni közöttük egy-két férfit, ha csak néhány meggörnyedt mogorva hivatalnokot nem. (Hm! hm! Szerk!)

Dícséretükre szolgál hölgyeinknek, hogy a nem gyenge nemnek való sport, a kerékpározás, csak kevés hódolóra talál köztük.

Ha babonás volnék, azt tartanám, hogy a tapasztalati hölgyek tulajdonságaira igen szép fényt vet azon körülmény, hogy e kis helység soha sincs menyasszony nélkül. Lehet azonban ennek is oka, hogy a leányok sokkal ügyesebbek a házi teendők körül, mint a tánczteremben, hol a menyecskek jobban szoktak mulatni, mint azok. Máskor többet.

Y. Z.

»Gondold meg és igyál!«

(Grófi intés.)

Minden éjjel mennyi cejlag
Lehull Zulu egboltjáról;
S elrabolja reggel a nap
A harmatot a virágról.
„Gondold meg és igyál!
Örökké a világ sem áll.“

Kifosztja a tavasz ékét
A nyár, ezét az őz s ezét
A tél, mely a szép Zulura
Rárekja hó szemfödélét.
„Gondold meg és igyál!
Örökké a világ sem áll.“

Elyyelik a patakokat
A folyók, ezeket pedig
A folyamok, melyek aztán
Sírjokat tengerbe lelik.
„Gondold meg és igyál!
Örökké a világ sem áll.“

Ne tépjen hát a bú s a gond,
Azokat a ezegre akaazd;
Fogd meg, fogd az örömsőlő
S örömadó vig poharat.
„Gondold meg és igyál!
Örökké a világ sem áll.“

VÁROSSY MIHÁLY.

Zala-Egerszegi apróságok.

I.

Dr. Jankovits László zalamegyei főispán celebrált emberré lett avatva közelebről egy eljárásával, mert a központi számvevői állásra, három egyforma készütségű folyamodó közül a leginkább rászorult és arra érdemesült Bedő István megyei írnokot nevezte ki számvevőnek. Ezen eljárás az oldaltámogatások ellenére az önálló főispáni helyes elhatározást igazolta s gratulálunk Jankovits grófnak azért is, hogy megyénk szülöttét felkarolva remélünk engedni, hogy még több független eljárását is regisztrálhatjuk, mert az ilyen cselekedetek nyomain jár a népszerűség.

A fiatal számvevő Bedő Istvánnak pedig szorgalmat s szerény magaviseletet kívánunk.

II.

Talán a jó példa hat, mert a zala-egerszegi képviselőtestület is több oldalfolyamodók közül, a városi tanácsnál nagyobb idő óta gyakoronkoskodó Medgyesy Lászlót egyhangulag választotta meg írnoknak s ehhez is gratulálunk nemesak, de mentől több ilyen eljárást kívánunk, hogy vége legyen a protekciónak!

III.

Azonban az iparostanoneczok oktatása körül élénkebb felügyeletet várunk, hogy a tanórák pontosabban kitarassanak, a mulasztókra alkalmaztassék a törvény szigora és az óhajtott siker meglegyen.

IV.

De horrendum! Ma láttunk életnagyságban egymagára a Bárány ezimű koresma oldalára kibígygyesztve egy arczképet, melynek személyesítője az volna, kinek hivatala magával hozná a zalamegyei népoktatás felügyeletét. Hanem az neki bliktri, miután lelkének világát a kártya és hiu diésvágy fogva tartja.

Azonban a fényképész egy invenciózus ember, kinek ötletét nevetve fogadtuk, mert ezáltal a tanfelügyelőnek ezt a mulasztását akarta helyreütni, hogy ha nincs alkalmunk ezt a tanfelügyelőt az iskolákban megismernünk, legalább lássuk az utczai kofáktól elkezdve mindnyájan őt a Bárány koresmafalán felakasztva.

De a fényképész részére mégis megjegyezzük, hogy ha mégis megakarná ezután is örökíteni ezt az iskolakerülőt, akkor jól teszi, ha főbb foglalkozásait is jelzi és egyik kezében kártyalapokat, a másikban pedig váltóürlapokat fényképez, mert csak így hí a kép.

Örszem.

V.

Visszaélés. Zala-Egerszegen a honvédhuszárok Vincze nevű kezelő őrmestere, hallatlan ölesó magánkoszt adással foglalkozik.

Ezzel a vállalattal szemben jó lenne egy kis felsőbb ellenőrizet, mert aligha a legénység rovására nem történik ez az ölesóság. Aztán, mint vállalatot jól teszi és igazságosan cselekszik a város is, ha megadóztatja Vincze őrmestert, mert adózó polgárokkal szemben megtette és teszi ezt a város. S a Vincze eljárása éppen ezen elbírálás alá tartozik, miután ő a polgári elemnek főzet napjában.

Elvárjuk a méltányos és igazságos eljárást addig is, míg a honvédelmi miniszter ur intézkednék ez érdemben.

VI.

Nagyobb szabásu estélyek Zala-Egerszegen. Jól mondják hogy: ez a világ úgy halad, hogy magán is tulszalad. Igen, mert a nyilvános helyeken, például bormérésekben és kávéházakban 10—11 órán tul nem maradhatnak zene mellett a vendégek, de ha a tulajdonos 1 frtot lefizet a rendőrségnél, akkor már kivilágos kivirradtig tombolhat ott boldog-boldogtalan. S ezek a valódi erkölesrontó alkalmak szoktak lenni, különösen a felserdülő fiatalág részére, mert nemesak nem alusznak s teszik magukat munkaképtelenné másnapra, hanem elverik még azt a pénzt is, ami nem az övék s részben válnak sikkasztókká és részben naplopókká. De hát ezeken kívül a mértékletlenség mennyi nyomorra vezet? Hiszen az ily határbontások folytán megrendül az egészség s elsatnyul egy egész nemzedék.

Jó volna, ha a mi kevés jelentőségű, városi kapitányunk már valahára lábra kaphatna és rendet csinálna s az utcai éjjeli tivornyázók zajongásától megmentené a csendesen aludni szokott közönséget.

Csendfi.

Zului egyik város emberei.

Az Operenziás tengeren innen terül el egy szép ország, tele van hegyvel-völgyvel, termékeny mezeit folyók hasítják; virágos réteit patakok öntözik; népe jólétnek örvend; szőlőhegyein isteni nedű eszege a gazda hordóiba; szóval egy olyan tejjelvajjal megáldott föld Zuluország, akáresak a bibliai Kánaán!

A kafferek, egyik osztályát képezik a néptársadalom felsőbb osztályának, telve önhiúsággal, ostoba göggel, rut kapzsisággal, az uralkodni vágyás versenyre hajtó törekvéseivel; a léhűtőség nevelésének nagyzásával s mindegyik ily kaffer azt képzel magáról, hogy ő spanyolviask gyáros.

Egy-egy város, korlátlan hatalmu szatrapa valamennyi, s amelyik közülök mégis kiválik, az „renegát”, az „paraszt”, az népszerűség hajhászó, az „különcz”, meg nem tudom én még másoda.

Zuluország székvárosa Patkányszeg. A lord majorja füge lábú, közép termetű, törekvő legény, ezer eszmével eltelve, reformálási képességgel megáldva, bőkezű, a hazai vidéki szinészet Mecénása; dióhullás idején ujjacskaikat gyászszövetbe öltözteti; asszentálásokkor jól begombolkozó hazafi; dalárda karnagy, társasköri díszelnök; aszfaltozási főpatronus; minden nemes és szép eszmének önzsebbe nyuláson kívüli bajnoka; önzetlen ember, aki évente a szegény gyermekek karácsonyfájára reá rakja mindazon színehagyott bugyogóit, melyek már másodszori kifordítás után a handlét megvételre nem serkentik.

Javakorbéli férfiú, otthon kisevő, másutt jól felpakoló, a főmufti szekerét buzgón toló, a legfőbb hadur támolygásait felfogó, elszánt vállalkozó.

A „lord minor” is nem kevésbé érdekes alak. Az alkotmányunkért megvívott jogos önharcunkban az övéhez hasonló szakálla csak Batthyány Lajos miniszter elnöknek volt azzal a különbséggel, hogy a lord minor lüktetőbb szellemű, kifogyhatatlan indítványozó, de kevésbé kifogyhatatlan fogalmazó. — Róla mesélik, hogy álmatlan éjszakáin pintes üvegeket palaczkozott, aminek az lett a következtése, hogy zsemlye kurára kellett fogni s a fenyőfa erdők illatos árnyán elmélkedhetett a magtalanságnak holdvilágos pillanatairól. Ifjú házsnak is beillő szeretkezése a boldog családi élet dédelgetett pinesijében összpontosul s eget kérő gondolatai szellőztetése alkalmával a mulandóság bús törvényeiről értekeznek. Jámor lélek teleteli jóindulattal, a pennát jól forgatja, hatalmas szónok és most már csendes alvó.

A Patkányszegi rendetlenkedők éber kalapácsa a „Rendőrző Károly”. Rendkívüli ügyes, francia futást elősegítő muskatéros; aki a fáklyászenék adásakor menetet kísér, utcákat tartat tisztán; kávéházban hajbakapó, közönséget fentartó rettenthetetlen férfi és sertéshizlaló. A gógánmalomi kummeri krumpli földet kávészacczal trágyázza,

cognackal öntözi, ezukorral termékenyíti s gazdálkodását a bakonyi földjén jól viszi. A házában levő fenyűfákon kolibriket tenyészt s heti vásárokon kolibri páczolt nyelveket árultat. A bokor rozsát jobb szereti a magas törzsűnél, mert úgy gondolkozik, hogy a porban több rozsát szakíthat, mint a magasban. Taktus verő páczikáját elhajításra készen tartja, mert teher nélkül könnyebb a futás, nem esoda, hogy praktikus ember, iszen ő is főhadnagy volt. — Jól öltözködik, bár rövid nadrágja egy kis hozzá toldást még elviselne. Két méltó segédje közül, ha egyikre reá tekintek, mindjárt eszembe jut a budai Hunyady János keserűvíz forrás, ép azért, mert tán az olvasónak sincs reá szüksége, ezuttal rakjuk le a pinczébe, tán ott jobban érezi magát, mint a „Szálló Levelek” hasábjain. A másik adjutans Gondtalan Muki, piros mint a pipaacs, erős mint a bors, „erélyes” mint egy Mukihoz illik; elfogulatlan, mert ritkán fog el valakit, akit körmei közé keríthet, azzal embereség bűnmódot tanusít. Princzipálisa ha pesti detektív lesz, — amit ugyan nem hiszek — ő lép helyére.

Patkányszeg árváinak jószívű atyja Barnakövi Pepi. Hegyre járni nem szeret, mert mindjárt eszébe jutnak Bosnia filloxerái, ép azért inkább a délutánokat is hivatalban tölti, hogy keserű emlékei felejtvé legyenek. Szórakozni néha-néha Ola felé látják menni, bár estende oman egyedül szokott visszatérni. Igazi jóbarát, tele csupa őszinteséggel s ami fő, igazat mondó fiú. Nagy társaságban nemesak hivatali ügyei irat esomóit nem szereti látni, de maga se érzi jól magát népes összejövetelekkor. Alagier, kalaber ismerősei s néha napján a Kranczival eljátszik mást is. Szeretik mindenfelé, hiszen a Pallinak az öccse.

Patkányszeg, bár régi város, de nagy községből alakult át rendetlen tanácsu várossá, elébb csak egy nagyobb falu volt, amelyben nem egyszer süllyedtek meg a gabonás szekerek. Zulu-oroszági állapotokat jellemző tény, hogy míg főuteczáján mindkét ház soron aszfalt fut végig, addig a szekér-utak töménytelen piszokkal ékeskednek. Világítása meg csak akkor ér vajamit, ha a holdvilág segít az utcaiz lámpáknak. Ugy beszélnek, hogy a villamos világítás jó időre bedugult, mert a fejlesztő motor üres; a város kasszájában az egerek adnak kifizetetlen számlák szétörüléséből keletkezett morzsákból bankettet.

A második ezredévi országos kiállítást Patkányszeg lord majorja oda tervezi.

Dongó

Legjobb anyós-ruha.

Vejétől az anyós

Kérdé izgatottan:

„Rajtam melyik öltöny

Áll legeslegjobban?”

A vő czékatosan

Imiggy válaszola:

„Mamám, legjobban áll

Az utazó-ruha.

Várossy Mihály.

Luczifer bírálata.

(Mese.)

„Anyós album“ művecskémet
 Anyujtottam Luczifernek;
 Tudni vágytam, versfűzérem
 Vajjon hogyan tetszik ennek?
 Az „örök tűz“ fejedelme
 Határtalan örömömre
 Csakhamar a sánta sántát
 Lakásomra felküldötte.

„Anyós album“ verseidet
 — Szólt hozzám a béna ördög —
 Elolvasta iralkodónk
 S ezért neked hálát dörmög,
 Lantod ugyan jól zengi a
 Vő s anyós közt levő viszonyt;
 De zúghatod szivrázóbban
 A vőt ölö életiszonyt.

Mi, a kik jólétre hozzuk
 Lent a pokol gyötrelmeit:
 Irigyelve ámuljuk az
 Anyós-sántán üzelmeit.
 Látjuk, hogy a napák által
 Létesített földi pokol
 Nagyobb kint ad, mint a minő
 Nálunk a föld alatt honol“.

Várossy Mihály. *)

TANÜGY.

ZULU TANFELÜGYELŐJE.

(Pupostúttalusinak)

PUPOSTÓTFALVIAK KANDI
 TANITÓJA AZT KÉRDEZED,
 A TANFELÜGYELŐ ZULU
 VÁRMEGYÉBEN MILYEN LEHET?
 SZINRÓL-SZINRE KÉNE LÁTNOD
 ESZTENDŐRŐL ESZTENDŐRE . . .
 AMDE GIGESZ-GYÜRÜT VISEL
 ZULU TANFELÜGYELŐJE.

KÉRDÉSEDRÉ MEGFELELEK,
 CSAKHOGY MÁSOK SZÁJA UTÁN;
 MIVEL TANFELÜGYELŐNKNEK
 ÉN IS HIRÉT HALLÁM CSUPÁN,

*) Mutatvány szerzőnek „Anyós album“ száz új verséből, melyeket V. M. óhajára az utolsóig közlendünk, hogy Zulu megye anyósai megjavulván, azok ostromozása által a zulu vőtisztviselők is jobb erkölcsöt nyerhessenek. Talán elérjük a századik anyós nóta közlésével. Amen!

CZIME „TUDOR“, DE CSAK CZIME,
 HANEM TETTE MERŐ DÓRE . . .
 TALÁN AZÉRT LÁTHATATLAN
 ZULU TANFELÜGYELŐJE.

SŐT KIRÁLYI TANÁCSOS IS,
 NOHA TŐLE A FEJDELEM
 NEM KÉRT MÉG EDDIG TANÁCSOT,
 KÉRNI NEM IS FOG SOHASEM,
 TANITÓNAK SEM JÓ TANÁCS
 ADÓJA, DE ÜLDÖZŐJE . . .
 NÉRŐ CSÁSZÁRT MAJMOGATJA
 ZULU TANFELÜGYELŐJE.

BESZÉDES, MINT DEMOSZTHENES
 URI KÖRBEN, FÉNYES HELYEN;
 HOGY MAGAS EGYÉNEK KÖZT
 DICSŐSÉGE GAZDAG LEGYEN,
 DE SZÓFUKAR TANITÓHOZ
 S UGY NÉZ RÁ, MINT POKOLKÖRE . . .
 A TANERŐK LUCZIFERE
 ZULU TANFELÜGYELŐJE.

BORZAS FEJÉN FEHÉR KALAP
 A SZUZ HATTYUT MUTOGATJA;
 NAGY FEKETE SZEMÜVEGE
 VESZÉLYT JÓSLÓ HOLLÓ FARKA,
 CSOMÓ „AKTA“ BALKEZÉBEN,
 ÚTCZÁN JÁR-KEZEL S NÉZ A FÖLDRE . . .
 NAGYON MÉLYEN GONDOLKOZIK
 ZULU TANFELÜGYELŐJE.

NÉGYSZÖGLETES TEVE IDOM,
 PUPOSTÓTFALVÁRÓL EREDT;
 JOBBRA-BALRA FUT AZ UTON
 MINT UTCZAI ÉHES GYEREK,
 SEJTIK, HOGY A „CSOMÓ AKTA“
 „VÁLTÓ-FÜZÉR“ S GONDDÚS FŐJE
 EZEN TÖPRENG . . . TÖPRENGHET IS
 ZULU TANFELÜGYELŐJE.

SZAZ VÁLTÓJA HULLÁMSZÁZAD
 ADÓSSÁGA ÓCZEÁNJÁN;
 EHHEZ JÁRUL A KÁRTYÁZÁS,
 MELY RÁ NÉZVE ARANY BÁLVÁNY,
 EZEN BÁLVÁNY NEM ERESZTI
 SEM HÁTRA ŐT, SEM ELŐRE . . .
 EZÉRT VISEL GIGESZ-GYÜRÜT
 ZULU TANFELÜGYELŐJE.

Puptalan Kálmán.

I.

Kedves barátom Pali!

Igéretem szerint voltam Egerszegen és megnéztem a kir. tanácsos tanfelügyelő urat.

Sok, nagyon sok kérdezősködés után valami nehezen sikerült megtalálnom egy elrejtett zugban az irodáját, a mint az udvarra értem, kérdeztem egy eselédformától, hogy itt van-e a tanfelügyelői iroda? Válasz volt: itt; rámutatva egy faskamaraformára. Ezt én valótlannak gondoltam és kétségesen néztem az előttem állóra, mire az előttem indulva, mondá: „tessék kérem bejönni” és kinyitotta az ajtót.

Boldog Isten mit láttam! Egy olyan mihez is hasonlítsam csak . . . kis szűk, büzös, rendetlen, berendezés nélküli fülke ez. Ott találtam Körössi s. tanfelügyelő és Madarász tollnok urakat, hát már illő volt, hogy valamit mondjak, Körössi tanfelügyelőhöz fordulva kérdeztem, hogy mennek a dolgok, győzhetik a sok munkát? Válasz egész nyugodt hangon Körösitől, igen: rendben van itt minden! Látom válaszoltam én is, amire Madarász csak a kezével legyintgetett.

Erre pont 11 óra lett és hirtelen benyit valaki és nagy lélekzeteket szíva, felém fordul és kihívólag kérdi: no mi baj, mi kell?! A mire én bemutatom magam, hogy én vagyok a pupostófalvi tanító, a válasz nem a legkedvezőbb volt, mert azt mondja nekem a kir. tanácsos tanfelügyelő ur: „ez már mégis sok, hogy nekem egy percznyi nyugtom sinezen ezektől a tanítóktól,” no pedig kedves barátom! nagyot tévedt a tanácsos ur, hisz engem életében először látott és én is őt, tőlem mindig nyugodtan nyughatott, s mégis azt állítja, hogy nem tud nyugodni. Látna én ezt ennyi válasz visszahagyásával: hogy nem zavarom nagyságod nyugalmát, a nélkül, hogy megmondhattam volna miért mentem őhozzá, távoztam.

Most azonban már gondolhatod, hogy kivel lenne dolgod a kérdésedből itélve, hát lásd mit tészz, azonban légy nyugodt mert a személyi milyenségét is leírom, csak most tanítanom kell és azért nem hagyom félbe.

Kerül erre egypár percz szünnapon is, ezen velem is azért irtam, nehogy idejő a szomszéd megyéből puffra őhozzá.

A viszont találkozásig is, persze levélben, isten veled

Pupostófalván.

barátod a
Régi szomszéd.

II.

A zalamegyei népoktatás szármalmas állapotainak folytatása.

Nem mondok új dolgot, ha a fentebbi állapotokról emlékezve, most újra két iskolát mutatok be. Ezek közül Udvarnokot illeti az elsőség, mert az ottani rom. kath. elemi iskolába 180 gyermek jár fel, egy tanító keze alá. Azonban a mindennapos tanköteles szám 230—240 körül áll s az ismétlők száma is tehető 110—120-ra.

Ebben a községben egy Jámbor nevű képesített tanító ernyedetlen szorgalommal tanított nagy idő óta, de tanterme szűk volt s a tanulók úgy voltak egymásra zsufolva, mind a hordóban a heringek. Ilyen iskolaházban élte át napjainak nagyobb részét a tanító s szívta a fertőzött levegőt a nélkül, hogy

valakinek eszébe jutott volna ezen tarthatatlan állapotokon segíteni.

Végre megunta a jó plebános a tanító jogosult panaszát s korholni kezdette híveit, hogy okvetetlen legalább is két tanterem és tanítói lakással iskolát építsenek hívei. Erre az okos és finom modoru tanító is tyukkal kalácesal esett utána a jó bácsikáknak, hogy a tisztelendő ur és szelidlelkű s buzgó tanító férjének bárcsak az új építkezési kívánsága menjen teljesülésbe.

Későre aztán neki feküdtek a jó falusiak és fölépítették az iskolaházat két tanterem és tanítói lakással, hogy legalább a gyermekek elférhetése megfeleljen a nevelési elveknek s a tanító se fuljon a bűzhödt légáramba. Igen, de itt aztán nagyot lélekezett a faluközönsége is s rá bízta az egy Jámbor tanítóra, hogy már most ha úgy tetszik lakják mindakét lakályban és tanítson mindakét tanteremben. Hanem a jó bácsikáknak csak nem fért fejökbe a második tanítói állás szervezése, mert itt új áldozat kellett. S miután az iskolakerülő tanfelügyelőnek sem ez a gondja, hogy a törvénynek érvényt szerezzen, a szegény jó tanító is keservében odahagyta Udvarnokot, mint szent Pál az oláhat s elpályázott Nagy-Páliba. Az udvarnokiak pedig gyönyörködhetnek az új iskolaházba még hosszasan, míg bár egy tanítójuk lesz újra.

De már most lássuk Nagy-Pált s benne Jámbor tanítónkat, aki a tanítók elitjéhez tartozik. E helyütt tehát Nagy-Páliról emlékezünk meg, még pedig a következőkben.

Nagy-Páliban államilag segélyezett községi iskola van, hol igen szép a tanító portája. Az iskolaház is díszes, csak több évi elhanyagolás után, a gyökeres javítás befejezésére érkező óda a mi Jámbor családnak, ott se talált valami kellemes benyomást. Hanem a tanköteles szám 70—80 lévén, s a tanterem is kényelmes, itt már megbirkózhatik hivatalával és mutathat föl több sikert, mint Udvarnokon.

Azonban nagy baj Zalamegyében az, hogy a tanfelügyelő váltói rendezésétől és kártyaszennvedélyétől nem ér rá az iskolák felügyeletére. Azért nincs Nagy-Páliban is semmi taneszköz, mely a tanítást megkönnyitené s azért nincs decemberben se fűtésre egy fopispiskáló fa is, és ezért fagy meg az iskolaházban a víz s didereg a tanító.

Zalamegyében lépten-nyomon kérdehetjük, hogy hol vagy tanfelügyelő? Hol vagy közigazgatási bizottság? És hol vagy közokt. miniszter, a ki annyi felajdulásra sem akarsz látni, se hallani. Oh népnevelés jőjjön el a te országod!

Szent-Grót, 1897. december 10-én.

Ügybarát.

PÁTER KÁLMÁN KÁRTYAVÁRA.

ALSÓ-APÁTIBAN CSAK EGY
MESTER TANIT, OKLEVELES:
HEMZSEG KÉRGES KEZE ALATT
SZÁZ ÉS ÖTVEN TANKÖTELES.
DE VESZÉLYES ÉVEK ÓTA
EZEN KÖZSÉG ISKOLÁJA:
ŐSSZE DÖLHET KÖNNYEN MINT A —
PÁTER KÁLMÁN KÁRTYAVÁRA.

APÁTIBAN A TANODA
 HOGYHA LENNE KÁRTYA-ASZTAL:
 SZÁLLNA A TANFELÜGYELŐ.
 SZÁLLNA ODA SASSZÁRNYAKKAL.
 DE MIVEL AZ TANHELYISÉG,
 NEM AZ ÖRDÖG BIBLIÁJA:
 ÖSSZE DÖLHET SZÁZSZOR IS MINT
 PÁTER KÁLMÁN KÁRTYAVÁRA.

APÁTIBAN A TANODA
 DÖLEDÉK LESZ ILYEN MÓDON
 S MAGA ALÁ TENETI A
 DIÁKHADAT AZ OMLÓ ROM.
 HULL A TANFELÜGYELŐRE,
 HULL EZÉRT A SZÜLÉK ÁTKA:
 „PÁTER KÁLMÁN IS DÜLJÖN LE.
 DÜLJÖN LE MINT KÁRTYAVÁRA?”

Apáthy Dénes.

KI AD TÖBBET ÉRTE?

(1897. okt. 30.)

A KÁNTORI ÁLLÁS ÜRES CSESZTREGEN ...
 PÁLYÁZATOK, DÚS KÁNTOROK, SEBESEN!
 ÁMDE PÉNZSEL TELE LEGYEN ZSEBETEK,
 MERT ÁRVERÉS SZERINT KÉRDIK TÖLETEK:
 „KI AD TÖBBET ÉRTE?”

A CSESZTREGI PLÉBÁNOS UR ERDŐT VETT,
 DE NEM EGÉSZ URA MÉG AZ ERDŐNEK.
 CSAK HITELBEN VÁSAROLTA S ÉP EZÉRT
 KÁNTORSÁGRA PÁLYÁZÓNÁL TESZ KÉRDÉST:
 „KI AD TÖBBET ÉRTE?”

A CSESZTREGI ISKOLASZÉK TAGJAI
 KEREKES ÉS NYILTAN SZOKTÁK MONDANI:
 „NEGYVEN-NEGYVEN FORINTOT HA FEJENKÉNT
 LEFIZET A PÁLYÁZÓ, NEM TESZ KÉRDÉST,
 KI AD TÖBBET ÉRTE?”

ZULU TANFELÜGYELŐJE MIND ERRE
 KÁRTYA MELLETT TÜNÖDIK SZEMMERESZTVE
 S ÖNMAGÁRA CZÉLOZVA SZÓL MERÉSEN:
 „BEHOZOM E HASZNOS SZOKÁST MEGYÉMBEN:
 KI AD TÖBBET ÉRTE?”

Csetheryhy Mór.

Levél a szerkesztőhöz.

Kedves Barátom!

Személyes találkozásunk alkalmával arra kértél, írjak valamit lapod karácsonyi számára. Én elég könnyelmű voltam neked megígérni, hogy írok. Könnyelmű azért, — mert könnyű ígérni, de nehéz beváltani az ígéretet. Ime! mégis írok. Beváltom ígéretemet. Jó lesz-e, nem tudom. Tetszik-e olvasóidnak? Nem hiszem. De most jut eszembe, hogy te egy szóval sem mondtad miről írjak. No én nem bánom, megkezdem. Tehát írok. Igen, de miről s kiről? Magamról? Azt nem tehetem. Te rólad írjak? Azt sem tehetem. Csak nem szídhatlak össze saját lapodban? (Ugy is tudom hogy nem engednéd.) Nem is dicsérhetlek meg saját lapodban. (Tudom, hogy ezt sem engednéd.) Tehát írok még is, magamról, te rólad, azaz mindnyájunkról. Most meg azt kérdezed ugy-e, ki az a mindnyájunk? Csak légy türelmes, hát megmondom. Az a „mindnyájunk” senki más, mint mi, a vidéki sajtó többször agyon átkozott robotos munkásai. Szinte hallani vélem, amint kedves olvasóid egy némelyike ilyen forma megjegyzést tesz magában: vajjon mit akar ez a skribler mindnyájukról írni? Kell is nekünk ő róluk valami. No de azért én még is mindnyájunkról írok, ha bár egy némely kedves olvasóid mégis nehezten rám ezért.

Igen, írok mindnyájunkról, akik ezen a tövises, rögös pályán élünk s az a hivatásunk, hogy reformáljunk, küzdjünk, harezoljunk a nagy közönség érdekeiért, mert ezt követeli tőlünk a „közérdek.”

Igen, írok mindnyájunkról, a kik oly balgák (?) vagyunk, hogy míg a mi kedves olvasó közönségünk, lágy, selyem puha párnákon pihenni ki napi fáradalmait (sok el sem fárad,) addig mi, a sajtó munkásai, még éjjel is azon törjük a fejünket, mit lehetne valami üdvöset, valami jót a közönség számára teremteni, mert ez követeli tőlünk a „közérdek.”

Igen, írok mindnyájunkról, akik oly együgyűek (?) vagyunk, hogy a magunk ügyes-bajos dolgaival nem érünk reá vesződni, mert hát minden kis időnket lefoglal közönségünk ügye s ez előbbre való és mert ezt követeli tőlünk a „közérdek.”

Igen, írok mindnyájunkról, akik éjt s napot egygyé téve, küzdünk, harezolunk és soha a magunk jóvoltáért, hanem a közönségéért, a kinek szegődöttünk, mert ezt követeli tőlünk a „közérdek.”

Igen, írok mindnyájunkról, akiknek mindezekért a nagy harezaiért tollal vivünk az erőszak ellen, legtöbbször az elismerés helyett átok jár. Miért? mert mi abban a szerenesetlen(?) hiedelemben élünk, hogy nekünk meg kell mondani az igazat felfelé, mint lefelé, viczispánnak, főispánnak, miniszternek egyaránt, mert ezt követeli tőlünk a „közérdek.”

Es mert ezt kívánja tőlünk a közönség igit gondolkodván, ti vagytok a hetedik nagyhatalom, hát éljetez e hatalmatokkal mert ezt is követeli tőlünk a „közérdek.”

Hát mi élünk is e hatalommal az igaz, de soha a magunk érdekéért. Támadunk, ütünk, vágunk kíméletlenül ha kell, irtjuk a gyomot akár dicsérnek bennünket, akár átkoznak, mi csak haladunk rögös pályánkon, mert ezt követeli tőlünk a „közérdek.”

Ez a mi sorsunk. Mienk a küzdelem, a harez, az elismerés ez vajmi ritkán jó. De nem is kell, elég ha megnyugtató bennünket az a tudat, hogy amiért küzdünk, harezolunk, ha most nem is, de idővel

megtermi gyümölcseit s az utókor adózik elismeréssel. Küzdj, harcsoj tehát tovább is a „Szálló Levelek”-kel szép Zalavármegye érdekében, ne számíts most elismerésre, majd egykoron az utókor fog rólad megemlékezni. Hisz jól tudod, hogy a magyar író és művész sorsa az életben esupa küzdelem és nyomorgás, igen soknál otthonos a koplalás is, az elismerés, csak halála után jó. — ha jó.

Huss Gyula.

TANFELÜGYELŐI TÖKDISZNÓ.

Zulu-Szentmihályon
Lézeng két tanterem
Csak egy tanítóval,
Mert több ott nem terem;
Teremne, ha volna
A másik „tökfílkó”,
A tanfelügyelő
Előtt vagy „tökdisznó”.

A tanfelügyelő
Száján zeng szónoklat;
Két lába a „váltó”-k
Területén vágdat.
Szeme ezt kacintja:
„A kártyázás mily jó!”
Szava járása lett:
„Hol van a tökdisznó?”

Szent-Mihályt nem látja
A tanfelügyelő;
Mert váltóhitele
Sehogy sem áll elő.
Több ezer forintig
Be van táblázva oh!
Fizetése . . . Ezt mind
Tette a „tökdisznó”.

Zulu-Szent-Mihályra
Mennyei Szent-Mihály
Főangyal, te vigyázz,
Rendet ott te csinálj!
A tanfelügyelő
Baja most miújí!
Előidézi ezt
„Váltó- és „tökdisznó.”

ZUPASS.

Azt beszélik,

hogy szeretett főispánunk a Szálló levelek közléseitől kijózanodott;
hogy jubiláris viczispánunk a törvények tanulása majdnem beleszakad;
hogy Arvai Lajos főjegyzőnknel okosabb ember nincs a világon;
hogy Trsztyánszky Ödön ur érzékenyekedik;
hogy a zala-egerszegi polgármester ur négy gyermeket öltöztetett fel a télre megyei nyugdíjából;
hogy a tapolezai Szilveszter estére az uri hölgyek meghozatják mértékletes főispánunkat a műtapintászat gyakorlására;
hogy a keszthelyi „Balaton Muzeum”-ba praxi csoportvázakat tesznek el;

hogy Darnay Kálmán feje alá rejti éjjelre a koronás érdemkeresztjét, nehogy valaki elesenje;

hogy Koller Estfán ur a kaviesszállítókat mind megbuktatja;

hogy Schmutzig Gyula a szent karácsonyi gyónást nagy vezeklések között végezte;

hogy a badaesonyi szőlők, mióta a legnagyobb filloxera — Skublics Gyula kipusztult, ismét termőképességre javultak;

hogy a boldog Kurcz Jäger házassága első napjaiban mézet szopogat;

hogy a balaton-ederesi templom javára Nagy Aladár ur bőkezű alapítványt tett;

hogy a tapolezai szolgabíróság nem söröz és nem vadászik;

hogy a vállusi bérlet segítség után jajgat;

hogy a nyirádi falu tehene hordozza Somogyi Józsi díszförmédvényét;

hogy a Szőczy Lórika szakított a nyirádi jegyzővel;

hogy a szőczy akadémia érdemgazdag tanárja oklevelet szerzett;

hogy Lármás Jóska tekintetes uraság a Lukács-füldből gyémánt gyűrűt hozott;

hogy a tapolezai filloxera ellen védekező egyesület bizalmat szavazott Méltóságos Skublics Gyula urnak és őt fedhetlen jellemnek deklarálta;

legvégül azt beszélük, hogy az új évben még több előfizetője lesz a „Szálló Leveleknek”!

Kinek mit hoz a kis Jézus?

Gróf Jankovits Lászlónak . . .	Csutorát.
Csertán Károlynak	Fésűt és fogkefét.
Skublits Jenőnek	Fagylatot.
Trsztyánszky Ödönnek	Elnökséget és bátorságot.
Eitner Sándornak	Apáca zárdát.
Fűzik Gyulának	Zsebkendőt.
Szvaty Bélának	Papucsot.
Wittmann Ignácznak	Birkát, (hogy igéretét beválthassa.)
A sümegi Kvárdián urnak	Üvegfeeskendőt.
Lukonse Gábríelnek	Falmázoló esetet.
Czukelter Lajosnak	Arver. hirdetményt.
Szél Jánosnak Zalabérbe	Gazdaasszonyt.
Kakadinszky Fráncinak	Szobaleányt.
Feleki Lujzinak	Részegséget hirdető plakátot.
Dr. Mangin Károlynak	Vaskoronarendet répből.
Csendes József diskai uraságnak	5 literes söröskancsót.
Székely Emilnek	Füldbiztosságot.
Smutzig Gyulának	Ujabb leplezéseket.
Hajós Mihálynak	Regedei vasutat.
Wirius Vincencznek	500 ftos sajtópórt.
Áts Sándor plébánosnak	Öszinteséget és espreességet.
Lessner Samunak	Drága kutyát.
Takács Jenőnek	Napidíjat.
Weiler Kálmánnak	Paripát.
Keszler Gyulának	Szénkéneget.
A tapolecai főrendiháznak	Kártyát.

Dr. Mányoky Gyulának	Legelőfelosztási kérdést.
Dr. Hoffmann Lászlónak	Házaeskát.
Hertelendy Ferencznek	Ringlís utat.
A zala-esányi körjegyzőnek	Szőlőkarót.
A tapolecai hölgyeknek	Olesó beléptídiyas bált.
Wolf Lajosnak	Kutágast.
Dr. Berger Jenőnek	Mennyasszonyt.
Dr. Csanády Gusztávnak	Kir. tanácsosságot.
Svastits Benőnek	Ötezer forintot.
Szalmai Józsefnek	Ujabb 12 fít 35 krt.
Dr. Arvay Lászlónak	Kiszabadulást.
Dr. Czinder Istvánnak	Skublies védelmet.
Ziegler Kálmánnak	Rehabilitáló közgyűlési beszédet.
Csesznák Ödönnek	Kártya kompániát.
Eódis Mátyásnak	Csődöt.
Vén leányoknak	Férjet.
Somogyi Józsi jegyzőnek	Lórikát.
„A Szálló Levelek”-nek	Sok előfizetót.

A főispán minősítései.

— Kép a legközelebbi jövőből. —

Szeretett főispánunk székfoglalója alkalmával megígért politikai pártatlanságának tanujelét adandó, a múlt évi általános választások idején körutra indult s így Letenyére is eljutott, hol a néppárt agitálását akarta ellensúlyozni. Persze ez, amint tudjuk, nem csak Letenyén, de a megye többi választókerületében is fényesen sikerült neki.

Alsó Domboruból jött ez alkalommal udvarával — Hirschleréktől, tán nem állítunk hihetelent, ha megsugjuk, hogy alaposan — „bekáfolva”. A méltóságos főispán ur a letenyei nagyvendéglőbe szállt meg s miután elébb az ut porát néhány kvaterkával leöblítette, a „város” megtekintésére indult. Mellesleg megjegyzendő, hogy Letenyén eddig még eleven főispánt nem láttak.

Amint az utczára értek, a kíséret elé sietett Merkly Tóni is, a letenyeiek szintén szeretett főbirája s meleg szavakkal üdvözlé a megye imádot, egyenesen járó vezérét. Amde, amint mondják, Merkly barátunk keze a hivatali akták feldolgozása közben, kifejtett rendkívüli kitartó szorgalom következtében kisebesedett s így a sebet jódoform „balzsammal” gyógyította, aminek nem éppen ambrosziás illata a koresmai szaghoz inkább szokott grófi orrocskát megütvén, a méltóságos főispán ur annélkül, hogy Merklyvel kezét fogott volna, finomsága tárházában halászva a nyílt utcán ily szavakat bocsátott ki gőzölgő szájából: „Hallja, maga az én legbüdösebb szolgabíró!” Természetesen ezen geniális ötlet szelid mosolyra fakasztotta a hajlongó szvített.

Ezen kitűnő viccz sikerétől feltűzelve el lehetünk arra készülvé, hogy legközelebb a következőképpen fogja minősíteni főbiráinkat a gróf főispán ur:

Szentmiklós Gyula tapolecai főbirót: „Hallja, maga a legpuskázóbb szolgabíró!”

Keszthelyen Takáesh Imre gigerli öltözetének megpillantásakor így fog szólni: „Hallja, Imre, maga a legmajomabb szolgabíró!”

Csáktornyan, ha Kolbenschlag Béla az iskola körül meglátja, így fogja minősíteni: „Hallja, maga a leggyerkőcezebb alattvalóm.”

Paesán Gaál Miklós bátyánkra így fog ráordítani: „Hallja, maga a legpokrőczabb szolgabíró!”

Perlakra is ha elutazik s az utczasarkon meglátja Kovács Rudit egy uri asszonnyal beszélgetni, így fogja üdvözölni: „Hallja, maga a legpezsögőbb vérű szolgabíró!”

Ha Alsó Lendván Szmodics Viktor ur által kiméretett bort szopogatja, így nyilatkozik: „Hallja, maga az én pinczér szolgabíró!”

Thassy Lajos egerszegi főbirót így minősíti „Hallja, maga az én pénzűzér szolgabíró!”

Viosz Ferkóra Kanizsán így rival: „Hallja, maga az én legolvadozóbb szolgabíró!”

A novai Lulunak így fog hizelegni: „Hallja, maga, türjebe a hátulsó zsebkendőjét.”

Botka Ferenczcel így diskurál: „Hallja, maga az én legkevesebbet káromkodó szolgabíró!”

Füzik Gyula sümegi főbiróval pedig így koczint: „Hallod-e, komám, te vagy az én legszuszogóbb szolgabíró!”

Miután a méltóságos főispán ur legközelebb ilyen elkészíti a főbiró urak „Konduít listáját”, boldogan siet a belügyminiszter újévi üdvözlétére, aki is e szavakkal tünteti ki a többi főispán fölött:

„Hallod-e Laezikám, te vagy az én legjózanabb főispánom!”

Nem hiszem.

Országos átkok.

1. Légy vizsgáló bíró, kinek bozontos feje kevés agytartalommal bírjon; hentes formád legyen lelkednek a tükre; jegyzőkönyveid számára keresd a kifejezés szavait s fuljon számárságodba az igazság, hogy maholnap táblabíró váljék belőled!

2. Légy kalaposmester, s hogy iparágod annál biztosabban fölvirágozzék, járjon minden ember fej nélkül.

3. Légy bírósági végrehajtó és hogy zsiros bevételekre tehesz szert, ne legyen a végrehajtást szenvedőnek se tücske, se bogara, se semminemű java!

4. Légy pap s hogy Isten országának prozelitákat készíthess elő, ne legyenek híveid, kiknek papolj!

Plutó.

*) Senki se gondolja az „Arany bárány”-beli pinczért. Szedő.

Egy év.

Ki hitte volna?!

Magunk se, hogy a „Szálló Levelek” egy évfolyamot érhesen meg. Nem mintha erőnk állhatatlanságát tételeztük volna fel, hanem az a végtelen sok ellenállás, eltiporni akarás, üldözés, gyanúsítás, megrágalmazás, amivel küzdelmeinkben találkoztunk — elsőpréssel fenyegetett bennünket s csak egy láthatatlan erőben és kitartásban bízva meggyarapodva és fokozott munkakedvvel a jövőre indultunk utunkra.

Ez a minket fentartó erő, meggyőzhetetlen fegyverünk, bevehetetlen várunk, nem kicsinlendő hatalmunk az — igazság.

Bármit fogtak is reánk, bármit tettek is ellenünk, nem fogott rajtunk, mert hívek, változatlanok és megrettenthetlenek lettünk harcunkban; az ellenség golyózáporát felfogtuk megsebesülés nélkül; önérdéket nem ismerve, lelkünk szeretetével csakis a közjó érdekeit szolgálva mind előbbrejutottunk, úgy, hogy ma dícselkedés nélkül is elmondhatjuk, hogy eredményeket értünk el, eltagadhatatlan eredményeket.

Elértük, hogy lapunk jóhímevével kapcsolatban az igazság bátor és szabad hírdetését emlegetik; tudják rólunk, hogy mindig csak igazat mondtunk s ez az egy évi működésünk biztosítékul szolgálhat arra, hogy támogatóink segédelmével a második évfolyam is méltó módja utódja lesz a most záródó első évnék.

Láttatok — ugy-e járni tanuló kisededet?!

Figyeltétek-e, midőn piczike-parányi lábacskáit a fővenyen bizonytalanul s félelemmel rakosgatta; láttátok-e, a mint tapogatta a talajt s míg bele nem jött az elindulás és járás mesterségébe, hajladozva, imbolyogva tette meg az első lépéseit.

És megfigyeltétek-e? minő lelki öröm, boldogság sugárzott le az édesanya orcájáról mikor látta, hogy szíve szerette már tud menni. . . .

Figyelmesek, voltatok-e a „Szálló Levelek”-re?

Mint a menni tanuló apróemberke bizonytalan-ságban, tapogatva indult a sötétben folyton előre, míg végre az igazság mosolygó napsugára bevilágította azon utnak göröngyeit, amelyen járni kell, ha boldogulni akar. És ez az út nemcsak tövis szurításokat okoz nekünk, de gyümölcsöt is elegendő szerzett.

Anyagiakért nem sóvárogunk, előfizetők után nem hajszolódunk, akinek bizalma felénk fordult, meleg szeretettel és a megbecsülés s tisztelet érzelmével fogadtuk; aki valamit meg mondani akart, szíves készséggel megnyitottuk előtte hasábjainkat és egyetlen egy cikkelyükben sem azt hajhásztuk, hogy mi tetszik, hanem azt kutattuk, hol van az — igazság.

Épp ennek köszönhetjük azt a körülményt, hogy lapunk ez idő szerint a vármegye legelterjedtebb, legolvasottabb hírlapja s napról-napra szaporodnak az elvtársak és előfizetők örömeire ellene-seinknek.

Ami programunkat illeti — maradunk akik voltunk, politikát a Szálló Levelekbe nem viszünk bele, a szerkesztő politikai elvei hírdetésére más organumot is talált, erről majd legközelebb hírt adunk.

A Szálló Levelek irányban és alakban marad a régi, akinek lapunk tetszik, tisztelettel kérjük támogatását, eddigi előfizetőinket pedig arra kérjük, ha bizalmukra érdemeseknek tartanak bennünket, pártfogásukat ne vonják meg ezutánra se tőlünk, sőt ismerőseik körében ajánlják lapunkat.

A szerkesztőség

Sajtóperünk.

Bizonyára emlékeznek reá olvasóink, hogy az 1895. évi általános tisztújításon szerepelt kijelölő választmány, névszerint: Barcza László, Bogyai Máté, Gyömörey Vince, Eperjessy Sándor, Koller István és Skublics Gyula törvényhatósági bizottsági tagok nevében a „Szálló Levelek” hasábjain ellenük megjelent támadó közleményeink miatt nyilvános becsületsértés elkövetéseért sajtópert indított a vármegye tiszti főügyésze Thassy Kristóf. A folyó évi május havi megyei közgyűlésen hosszabb vita fejlődött ki s végül abban állapotok meg, hogy fentvezett urak nevében a vármegye főügyésze indítsa meg a sajtóügyi eljárást.

E tárgyban lapunk felelős szerkesztője f. évi július hó 22-én a tápolezai kir. vizsgálóbíró ur által kihallgatván, a „Szálló Levelek” márczius 15-iki számában „Nemtelen Boszu” czim alatt irt közleményben foglaltakért a felelősséget és a czikk szerzőségét elfogadta.

Nagy pauza következett ezután, melyet csak Skublics Gyula kidobatása szakított meg. A kijelölő választmány Polgár Bélának ezzel megadta azt az elégtételt, amivel régóta tartozott neki s ezt az eseményt lapunk szeptember hó 15-én megjelent 17-ik számában méltattuk is.

A megindított sajtóperről pedig e hó 14-éig mit se hallottunk, végre a most említett napon a következő végzést kaptuk.

4659/1897. Bt6.

Ö Felsége a Király nevében

a győri kir. törvényszék, mint esküdtszéki sajtóbíró-ság Thassy Kristóf zalamegyei tiszti főügyész magánvádlnak Polgár Béla ellen indított sajtóügyében, a mai alulirt napon s helyen tartott ülésében, következőleg

határozott:

Thassy Kristóf magánvádlnak a f. évi 24661 sz. a. beadott feljelentésével és panaszával a btk. 262. §-ába ütköző nyilvános becsületsértés vétségének megtartása iránt indított sajtó-ügyében a további eljárást a kir. sajtóbíró-ság a btkv. 116. §-a alapján megszünteti.

Miről a feljelentő, a győri kir. ügyészség és a terhelt értesítettik.

Indokok.

Magánvádlo a Polgár Béla, volt zilahi, jelenleg nyirádi lakos kiadásában és felelős szerkesztősége alatt Zala-Egerszegén, 1897. évi márczius hó 15. kelettel megjelent és Seres Samu könyvnyomdájában Zilahon nyomtatott „Szálló Levelek” czimű folyóiratban „Nemtelen Boszu” czim alatt közölt inkriminált czikk kifejezéseiben a btkv. 262. §-ába ütköző nyilvános becsületsértés vétségét látván fenforogni, sajtóügyi feljelentést tett a kinyomozandó felelős szerző ellen, a czikk szerzőségét eme feljelentés folytán megindított sajtóügyi vizsgálat során kihallgatott Polgár Béla el is vállalta.

Mint hogy azonban a btkv. 262. §-ába ütköző nyilvános becsületsértés megtorlása iránt a btkv. 268. §-a értelmében tett indítványát magánvádoló az által, hogy vádlevelét a 4215/897. sz. végzés daczára az abban meghatározott határidő alatt be nem adta, az 1867. évi 733. sz. igazs. rend. 5. pontja értelmében a további eljárást a btkv. 116. §-a alapján meg kellett szüntetni.

Kelt Győrött, a győri kir. sajtóbírósnak 1897. évi november hó 27-iki üléséből.

T h a m m,
h. elnök.

C s e r h a l m i,
jegyző.

Ezen köznigrézi futásra emlékeztető eljárását a fentebb említett uraknak kommentárral nem kísérik; mi kijelentjük, hogy ezen határozat ellen nem felelünk.

H I R E K.

Mélyen tisztelt előfizetőinknek, olvasóinknak, jóbarátainknak és ellenségeinknek szívből boldog ünnepeket kívánunk!

— **Figyelmeztetés.** Lapunkhoz több oldalról érkezett tudakozódásra tisztelettel értesítjük az illetőket, hogy egész éves előfizetőinknek lapunk egyes hiányzó számait, ha velünk a hiányzó példányok számai közöltetnek, készséggel és díjtalanul megküldjük.

— **Sajtóper.** A győri sajtóügyi esküdtbírósnak november hó 30-án C s e h p i m a s z i dolgokkal foglalkozott. Ugyancsak 15 fjt volt a belépési díja a szereplő ur háta mögé bujt hős futonez komédiájzásának, de a mellékes költség egypár száz forintot meghalad. Hir szerint Lessner Samu egy új vignetás bort hoz legközelebb forgalomba, ez lesz az üvegekre írva: „Csehek futása Magyarországon!” (Ozthot mindjártást elgondolthom megomnok, hogy o Win-ezenez oreshágnok csak az üvej száju nodj! de o Khorázs az null. Solomon!)

— **A megyei gazdasági egyesület** december hó 5-én tartott tisztújító ülésén mértékletes főispánunkat sz ó t ö b b s é g g e l, tehát nem e g y - h a n g u l a g elnökévé választotta. A gazdaközönség most már csakugyan nyugodt lehet, hogy kitünő kezekben van az elnöki méltóság, biztosra vehetjük, hogy egy okkal több lesz az — ivásra. Ugy hírlik hogy népszerű főispánunk elnöki székfoglalójára: „Sóvárgás a népszerűség után” című értekezését olvassa fel, mely akkora lelkesedésre hangolja a termelőket, hogy az nap este záklás fenével tisztelik meg a bálványozott elnököt. C s u t o r Jani bátyánk és M u s z k a Pál ur egy vagon fagygyu gyertyát most rendeltek meg, hogy a szerenádon a menet élén haladva örömrivalgások között éltessék a pénzérek főpatronusát.

— **Jubiláris vicziispánunk** a szent ünnepeket Nemes Apátiban tölti az idén s ott várja be a kis Jézuska érkezését. Hogy neki mit hozott, legközelebbi számunkban el fogjuk mondani, mert minap felkért bennünket, hogy II-ik évfolyamunk első számában cikkkjének helyet adjunk. Készséggel!

— **A december hó 13 án** tartott megyei közgyűlésen, mint már jó eleve jeleztük, H e r t e - l e n d y Ferencz L-tomaji birtokos választatott meg Skublies Gyula helyére közigazgatási bizottsági tagul. Ugyancsak F a r k a s József orsz. képviselő helyére választották meg B a r e z a Lászlót is Előőrsnek tekintjük eme eseményt a következő dolgokat illetőleg, hogy t. i.: a C s e r t á n nemzetség lába alól veszi kezd a talaj, bár Farkas Józsefet mi ügybuzgó embernek ismerjük, épp ezért kár volt őt elejteni. Nem hagyhatjuk azonban szó nélkül a liberalisok azon örömrivalgásának kürtölését, hogy a szabadelvű párt hívei fényes győzelmet arattak; mert nem akarjuk elhinni, hogy K o l l e r István, B a r e z a László, a szabadelvű párt hívei lennének, ugyan Gyömőrey ur politikai nézetét nem ismerjük. A sok rosz közül egy erényvel is bír Zalavármegye és ez az, hogy közgyűlési termébe a politika sohasem hatolt be. Szeretjük hinni, hogy most is így van s a politikai harcok és korteskedések onnan ki lesznek zárva.

Szerkesztői üzenetek.

— **Y.** Szives ajánlatát köszönettel fogadjuk, a tisztelet példányt megindítottuk. Jöjjenek tehát tudósításai, eleve feltételezzük, hogy azok közérdekűek lesznek.

Lippahócra. Isten áldja meg! Sok szerencsét.

Pupostótfalvinnak. Kapja-e a lapot rendszeren?

Z. A. Hogy az az otromba féreg mit tart mi rólunk, az teljesen kozombós ránk, még kissé nagyobb emberek fenyegetésétől sem ijedünk meg. Nem akarunk többet róla hallani.

Kiváncsinak. Furesa kíváncsisággal áll elő; azt óhajtja tudni, kik az előfizetőink? Egészségesek vagyunk! érje be ennyivel.

Sümege. A balzsamos illatu tavasz enyhet hoz az ön keblére, ha még sajnó sebe, a főtisztelendő pater kvardián a befecsken-dezésre szives hajlandóságot mutat. Csak türelem! Orbán lelkéről legközelebb.

Keszthelyre. Örömmel iktatjuk munkatársaink közé, tán ott is akad egynemely söprögetni való. Üdvözet!

Árgirusnak. Dícsőségedet a nyirádi hírhedt jegyző ellened kibocsájtott rópiratával akarja téled elvitatni s más embert tart helyetted Árgirusnak. Jó lesz, ha körmére koppantasz a sunyi fráternek.

V. M. Hittük, hogy egy némely okómatosságe az szent karácsonyra békopogtat-z. Csak nem fagyott be kalamárisod? B. ú. k.

Sümege. Kevés szellem nyilvánul a „Sümegei zavarok” című dolgozatban. A viccezek jók, legközelebb közöljük is. De ki legyen ön a névtelen? Aztán azt is kellene tudnunk, hogy Julesa néni-e valóban a nagy faldingász?! És hogy Szusszanes ur rajta csipete-e ő kigyelmét a pingaláson? Erre adjon felvilágosítást s akkor versét átdolgozzuk s a felelősséget elvállaljuk érte.

Tisztelt munkatársainkat és levelezőinket felkérjük, hogy közleményeiket csakis a papír egyik oldalára sziveskedjenek írni.

≡ APRÓSÁGOK. ≡

I.

A Bach-korszakban a közigazgatási tisztviselők egyenruhában jártak. Sümege n tűz ütött ki s az akkori ottani segéd-szolgabíró Szalmay József, mazz-eger-szegi úr, d is kivonult, mint rendőri közeg a veszedelem színhelyére, hogy a tűzoltást vezesse. Eitner Sándor akkor még a timárságot maga is folytatta, mert akkor még nem volt se nagyságos ur, se báró. Fitymálódva szól oda a kötelességét buzgón teljesítő Szalmay Pepinek?

„Hallja, minek ide az az unyiformis?” Szalmay erőlyesen felelt vissza!

„Fogja be az ur a száját, ez a ruha az én hivatalomnak épp oly kiegészítő részét képezi, mint az urénak a bőrkötény és a dikics!”

Mondanunk sem kell, hogy Eitner ur minő lefőzve távozott onnan.

II.

Egy valaki egy izben azt kérdezte Eitner Sándortól:

„Mondja Eitner ur, mi lesz a Zsiga gyerekből?”

„Ha okos ember lesz, timár lesz, ha számár lesz, pap lesz.” — felelte a kérdezősködőnek nagy hetykén a büszke papa

A Zsiga ugyan timár lett, de ha Eitner Sándor ur édes atya is úgy gondolkodott volna, mint a fia, ugy bizonyosan őt papnak kellett volna neveltetni.

III.

Az őszszel, a szüreti időtájt történt. Méltóságos Schmutzig Gyula urhoz megjött a zala-eger-szegi apátplebános ur szüretre.

A két jó barát Badaacsonyba tartott s Gyula-Keszibe Aczél kanonok plebános urhoz is beszólnak, hogy ebédre hívják meg.

Az őszinte, egyszerű lelkész az ő magyaros vendégszeretetével fogadta őket s örömtől duzzadó szíves hangokon szól az apátnak:

„Hallja Jóska, maga csak mégis becsületes gyerek, hogy ezt a **megvetett embert** — itt Skublitsra mutatott — nem hagyja el.”

Természetesen a két jóbarát hosszúra nyullott orral távozott s megfogadták, hogy Acél bányánkat nem hívják meg még se ebédre.

IV.

Csótán alispán ur a pozsony Mária Terézia szobor leleplezésén olyan óriási zavarba jött, hogy a győri esküdszéknek az ő dicső kimenetelű sajtópere alkalmával szerepelt és a pozsonyi ünnepegen résztvett tagjait és az esküdszék volt elnökét, Giffing

Mihály urat Perczel Dezsőnek nézvén, hajlongások között sietett eléje:

„Kegyelmes uram, én Csertán Károly jubiláris alispán vagyok Zalamegyéből.”

— „Én pedig az alispáni érdemek egyik szerény elismerője: Giffing Mihály győri polgár vagyok, a „Zalamegye a lejtőn” című röpirat sajtóperén szerepelt esküdtek elnöke.”

V.

Feleki barátunk meginterpellálja Vertán Jenő urat!
„Igaz-e, hogy te engem részeges disznónak nevezted?”

Vertán flegmatikusan és egész komolyan felelt vissza:

„Nemesak annak neveztelek, de plakátokon is kihirdetem, hogy te az vagy, aminek minősítettelek!”

Feleki könnyebbülten állott tovább s csak annyit felelt:

„No, látom hogy komolyan monddod, de ki is kérnek ám magannak ilyen viccet!”

VI.

Lármás Jóska ur a Lukács fürdőből gyémánt gyűrűt hozott s hogy mindenkinek feltűnjék, nyakra-főre paruláz s mindig úgy fordítja gyűrűjét, hogy annak esillogó fénye okvetlenül szembe tünjék.

VII.

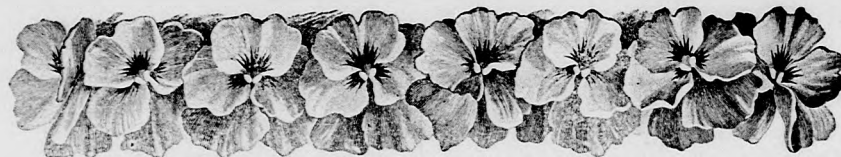
Az 1896. évi október hóban tartott árvaszéki elnöki választást megelőzőleg Jankovich László grf. főispán hódító köruttra indult, Sümege, Eitner Sándorhoz szállt be. Pompás ebédet adott részére a bőkezű házigazda, s ne felejtjük, hogy bor is volt különféle fajta, amiből mérsékletes főispánunk jó ízűeket huzogatott.

Ott jelen volt tanuktól tudjuk, hogy az elnök választást illetőleg az igazság és méltányosság ferde oszlopa; a makaesség nevetséges figurája, a horvát faj jeles erényében, az *erőszakosságban* patentet nyert tuczat-gróf; a csapszéki pinczér legényszerű viselkedésű részeges főispán a következő kijelentéseket tette:

„Ha meg választják is Thassy Miklóst elnöknek, jól van, majd félév mulva hivatalát megvizsgálom s megdorgálom; másik félév mulva ismét vizsgálatot rendelék el s akkor a fegyelmi eljárás következik!”

Ugy látszik, a gőzölgő fejű grófi gyerek részegségében tett kijelentését emberül beváltotta s a fegyelmi már folyamatban van. Lapunk legközelebbi számában leleplezve sok érdekes dolgot s Arvay Lajos és Trshtyánszky fondorlatait, elfogjuk mondani a szerzett adatainkból merített igazságot és meggyőződéseinket. Addig is türelem.

Előfizetési felhívás a „Szálló Levelek”-re.

Lapunk az újévtől kezdve **II-ik évfolyamába lép**. Egy év alatt elég bizony-
ságát adtuk annak, hogy elfogulatlan igazságérzéssel, pártatlansággal igyekeztünk Zala-
varmegyét szolgálni s minden visszaélést erélyes bírálattal, az igaz szó meggyőzőhatatlan
hatalmával világítottunk meg.

Egy év alatt sokat tapasztaltunk a hírlapírás terén; látókörünk szélesedett; a
közügyeket mindközözelebről ismertük meg s elmondhatjuk, hogy munkatársaink és elő-
fizetőink ez év alatt napról-napra szaporodtak s az elismerő és bátorító levelek százai
érkeztek hozzánk élénk bizonyosságot téve arról, hogy jogos és igazságos küzdelmünk
egész megyében köztetszéssel találkozik.

Üzleti spekulációkra nem alapítottuk vállalatunkat; előfizetők után nem hajszó-
lódunk; hirdetésekre lapunk egy oldalát se engedjük át, mert azt gondoltuk, hogy a
nekünk jövedelmet adó hirdetések helyett több szolgálatot teszünk cikkjeinkkel a köz-
ügyeknek, mint különféle czégek reklamozásaiával.

Lapunk iránya ezután is marad a régi; személyválogatás nélkül fogjuk továbbra
is hirdetni a tiszta igazságot s ha az a szokatlan meleg felkarolás, a melyet egy egész
éven át szerencsések voltunk számtalan helyről tapasztalni, nem pártol el tőlünk, **elő-
fizetési árainkat is leszállítjuk s lapunkat heti lappá alakítjuk át.**

**Munkatársaink előkelő száma kezességül szolgáljon arra, hogy
minden számunk élvezetes és mulatságos dolgokat fog közölni.**

Bizalommal kérjük fel t. pártfogóinkat és elvbarátainkat ez év végével lejárt elő-
fizetésük szíves megújítására

Kiváló tisztelettel

A „SZÁLLÓ LEVELEK”
szerkesztősége.

A lap esin kiállításáról továbbra is az előnyös hírből ismert
győri „Pannonia” könyvnyomda fog gondoskodni; a kiadóhiva-
tálnak pedig legelső kötelessége, hogy a lapot a m. tisztelt előfize-
tőknek pontosan megküldje s mindenféle felszólalást a leggyorsab-
ban és azonnal elintézzzen.

A tanító uraknak eddig adott kedvezményes
előfizetési árt továbbra érvényben hagyjuk.

